

LƯƠNG TÂM

Dẫn Nhập:

* Victor Hugo là nhà thơ Pháp (1802-1885), có nhiều bài thơ thể hiện đức tin theo tinh thần Công giáo (*)

* Đề cập vấn đề Lương Tâm, Ông có 2 bài:

1- Bài thứ nhất nói về Kẻ Giết Cha

2- Bài thứ hai nói về Kẻ Giết Em, Ca-in giết em là A-ben, phóng tác theo truyện

Kinh Thánh, xin đọc truyện này trong link=>[Sách Sáng Thế Điển Ca](#) (chương 4, trang 17-18),

<http://www.conggiaovietnam.net/index.php?m=module2&v=detailarticle&id=117&ia=22318>

Dưới đây là diễn dịch bài thứ 2 nói về Kẻ Giết Em

LƯƠNG TÂM

Mấy cha con Ca-in khoác áo da thú,
Bơ phờ, mặt tái mét, chạy trong gió hú cơn dông.
Họ hồi hải, trốn tránh để Gia-vê không thấy mặt.
Khi chiều buông, bóng đêm đổ sập,
Chàng ủ rũ tới chân núi giữa đồng bằng bát ngát bao la.
Vợ chàng lơ đãng mọi mệt,
Nói không ra hơi, mấy con trai hồn hển thừa cha:
"Ta đành nằm đất mà ngủ vậy!"
Nhưng Ca-in vẫn thức, ngồi đấy nhìn trời,
Chàng nghĩ tới chân những ngọn đồi u ám,
Ngẩng đầu lên, trong sâu thẳm của bầu trời âm đạm thê lương,
Chàng thấy một con mắt gương to xuyên bóng tối,
Con mắt chăm chăm nhìn mình soi mói.
Chàng run sợ lẩm bẩm: "Nó gần với mình quá!"
Vợ còn mệt mỏi, con đang ngủ say, chàng lay tất cả thức giấc,
Rồi lại tiếp tục chạy trốn xuyên khắp không gian.
Chàng đi bộ ba mươi ngày đêm, gian nan bất chấp.
Những tiếng động làm chàng run lập cập,
Chàng vẫn tiếp tục đi, cảm lạnh, mặt mày nhợt nhạt xanh xao.
Lấm lét, không dừng bước, không ngoảnh lại đằng sau,
Không ngơi nghỉ, không ngủ ngê, chẳng lúc nào chớp mắt.
Rồi chàng cũng tới được nơi bãi cát
những bờ biển của xứ vốn là vùng đất A-sua.
"Dừng chân tại đây là vừa!
Nơi này nướng nấu đã chữa cho ta.
Tới đây ở lại là nhà,
Lần ranh thế giới chính là nơi đây!"
Nói xong chàng đã thấy ngay:
Vẫn là chỗ đó chân mây cuối trời,
Vẫn con mắt đó không sai
Nhìn chàng soi mói, ớn thay rùng mình!

Chàng bèn la lối thất kinh:
"Giấu nhanh! Đem giấu tôi nhanh đi nào!"
Thấy ông hung dữ làm sao!
Cháu con run sợ dấm đầu than phiền.
A-ben, cha của những kẻ đến từ nơi xa xăm miền sa mạc,
Họ ở lều căng bạt lông thú.
Ca-in bảo em: "Chú A-ben,
Hãy giăng lều bạt bên phía này!"
Thế là một bức tường nổi, lạ thay đã dựng,
Tấm bạt căng nhờ những cọc chì trĩu nặng kéo xuống.
Bé gái Xi-la, con họ, tóc vàng hung tựa nắng bình minh,
Bé hỏi tổ phụ Ca-in:
"Ông còn nhìn thấy không?"
Ca-in bảo: "Con mắt ấy, ông còn trông thấy rõ."
Du-ban, cha của những kẻ hay đi qua các phố nhỏ, thị trấn,
Họ thổi kèn, đánh trống, cất cao tiếng:
"Lập rào cản, tôi biết cách xây!"
Ông làm bức tường đồng, cho Ca-in nấp ngay sau tường.
Ca-in lại bảo: "Con mắt ấy vẫn luôn luôn nhìn tôi."
Hê-nóc bảo: "Phải làm những toà tháp thành vòng đai khủng khiếp,
Để sợ đến nỗi không cái gì có thể tiếp cận hết.
Xây một thành phố có thành trì cao chót vót,
Xây ngay thành phố như thế rồi cài chặt các chốt.
Bây giờ đến lượt Tu-ban-ca-in, ông tổ các thợ rèn,
Xây một thành phố vĩ đại vượt lên trên hết.
Anh đang làm việc thì các con trai của Ê-nốt và Sết
nơi miệt đồng bằng, bị anh em anh ta đuổi đi tất.
Ai đi qua đều thấy rõ như bạch nhật thanh thiên.
Tối đến, họ bắn mũi tên lên tinh tú.
Họ thay vách bạt các lều bằng đá hoa cương.
Các dãy nhà ràng với nhau bằng những vòng nút sắt.
Thành phố như địa ngục thật chẳng khác.
Tháp đổ bóng xuống đồng quê cho bóng đêm dày đặc.
Họ tạo những bức tường dày như núi non rậm rạp.
Họ khắc trên cửa: "Cấm Chúa vào"
Xây tường xong, ngay giữa toà tháp đá, họ để tổ phụ vào ở đó.
Thấy ông vẫn phờ phạc ủ rũ.
Xi-la run rẩy hỏi tổ phụ:
"Ông ơi! Con mắt còn ở đó không?"
Ca-in trả lời: "Còn, ông vẫn còn trông thấy nó!
Ông muốn xuống ở dưới đó
Như một người cô độc sống ở trong mộ,
Ông sẽ chẳng thấy gì, mà cũng không có ai thấy."
Cho nên họ đào cho ông một cái hố sâu.
Ca-in nói mau: "Tốt lắm!"
Rồi ông xuống ở một mình dưới hầm sâu thẳm.
Khi ông đã ngồi trên ghế trong âm u buồn thảm,

Người ta lấp đất mộ ông,
Trong mồ, con mắt vẫn không ngừng nhìn.

(*) xin xem bài **CHẾT LÀ GÌ?**

<http://www.conggiaovietnam.net/index.php?m=module2&v=detailarticle&id=117&ia=20196>

KHI MÀN ĐÊM BUÔNG XUỐNG

<http://www.conggiaovietnam.net/index.php?m=module2&v=detailarticle&id=117&ia=20164>

Đỗ Quang Vinh

diễn dịch bài thơ dưới đây của Victor Hugo

La Conscience - Victor Hugo

Lorsque avec ses enfants vêtus de peaux de bêtes,
Échevelé, livide au milieu des tempêtes,
Caïn se fut enfui de devant Jéhovah,
Comme le soir tombait, l'homme sombre arriva
Au bas d'une montagne en une grande plaine ;
Sa femme fatiguée et ses fils hors d'haleine
Lui dirent : « Couchons-nous sur la terre, et dormons. »
Caïn, ne dormant pas, songeait au pied des monts.
Ayant levé la tête, au fond des cieux funèbres,
Il vit un œil, tout grand ouvert dans les ténèbres,
Et qui le regardait dans l'ombre fixement.
« Je suis trop près », dit-il avec un tremblement.
Il réveilla ses fils dormant, sa femme lasse,
Et se remit à fuir sinistre dans l'espace.
Il marcha trente jours, il marcha trente nuits.
Il allait, muet, pâle et frémissant aux bruits,
Furtif, sans regarder derrière lui, sans trêve,
Sans repos, sans sommeil; il atteignit la grève
Des mers dans le pays qui fut depuis Assur.
« Arrêtons-nous, dit-il, car cet asile est sûr.
Restons-y. Nous avons du monde atteint les bornes. »
Et, comme il s'asseyait, il vit dans les cieux mornes
L'œil à la même place au fond de l'horizon.
Alors il tressaillit en proie au noir frisson.
« Cachez-moi ! » cria-t-il; et, le doigt sur la bouche,
Tous ses fils regardaient trembler l'aïeul farouche.
Caïn dit à Jabel, père de ceux qui vont
Sous des tentes de poil dans le désert profond :
« Étends de ce côté la toile de la tente. »
Et l'on développa la muraille flottante ;
Et, quand on l'eut fixée avec des poids de plomb :
« Vous ne voyez plus rien ? » dit Tsilla, l'enfant blond,
La fille de ses Fils, douce comme l'aurore ;
Et Caïn répondit : « je vois cet œil encore ! »

Jubal, père de ceux qui passent dans les bourgs
Soufflant dans des clairons et frappant des tambours,
Cria : « je saurai bien construire une barrière. »
Il fit un mur de bronze et mit Caïn derrière.
Et Caïn dit « Cet œil me regarde toujours! »
Hénoch dit : « Il faut faire une enceinte de tours
Si terrible, que rien ne puisse approcher d'elle.
Bâtissons une ville avec sa citadelle,
Bâtissons une ville, et nous la fermerons. »
Alors Tubalcaïn, père des forgerons,
Construisit une ville énorme et surhumaine.
Pendant qu'il travaillait, ses frères, dans la plaine,
Chassaient les fils d'Enos et les enfants de Seth ;
Et l'on crevait les yeux à quiconque passait ;
Et, le soir, on lançait des flèches aux étoiles.
Le granit remplaça la tente aux murs de toiles,
On lia chaque bloc avec des nœuds de fer,
Et la ville semblait une ville d'enfer ;
L'ombre des tours faisait la nuit dans les campagnes ;
Ils donnèrent aux murs l'épaisseur des montagnes ;
Sur la porte on grava : « Défense à Dieu d'entrer. »
Quand ils eurent fini de clore et de murer,
On mit l'aïeul au centre en une tour de pierre ;
Et lui restait lugubre et hagard. « Ô mon père !
L'œil a-t-il disparu ? » dit en tremblant Tsilla.
Et Caïn répondit : « Non, il est toujours là. »
Alors il dit: « je veux habiter sous la terre
Comme dans son sépulcre un homme solitaire ;
Rien ne me verra plus, je ne verrai plus rien. »
On fit donc une fosse, et Caïn dit « C'est bien ! »
Puis il descendit seul sous cette voûte sombre.
Quand il se fut assis sur sa chaise dans l'ombre
Et qu'on eut sur son front fermé le souterrain,
L'œil était dans la tombe et regardait Caïn.